

МЪСТЪ.

На северъ войната бушуваше. Рева на нейнитѣ бѣсни вълни понѣкога стигаше и до нашия градецъ. България цѣла трѣпнѣше. Страхове, черна неизвестность разяждаха човѣшкитѣ души. При все това, трѣба да признаемъ, че турцитѣ, облеgnати на своя фатализъмъ, скоро свикнаха и постепенно зеха по-спокойно да гледатъ на бѣднитѣ дни. Почти безъ промѣна тѣ си караха агалька. Въ Брѣстово малцина отъ тѣхъ станаха войници и заминаха. И още никой не бѣше пострадалъ. По кафенета и други публични мѣста лекитѣ разговори продължаваха. Разходки, разиграване на атове, джумбуши (веселби), зияфети (пирове) не бѣха спрѣли. Турцитѣ още не можеха да предусетятъ страшния разгромъ, който идѣше върху тѣхъ.

Тия дни богатиятъ Исмаилъ бей дигналъ бѣше голѣма сватба — женѣше своя осемнадесетъ годишенъ синъ Юсуфъ. Отъ цѣлата околия бѣха се струпали канени гости. Всички очакваха четвъртия день, когато щѣха да се борятъ прочути пехливани. Между тѣхъ първи бѣше Бекиръ пехливанъ. Кой не познаваше въ нашия градъ тоя бикъ съ необикновена сила? Червено изписани бѣловълнестии овни, сиви колове, стелни крави и жълти жълтици бѣха приготвени за награди на победителитѣ. Никой не се съмняваше, че Бекиръ ще спечели първа награда.

Дойде уречения день. Още отрано на широкия мегданъ предъ кжщата на Исмаилъ беа зеха да прииждатъ любопитни зрители. Тѣ образуваха въ срѣдата голѣмо празно колело за пехливанитѣ, които следъ малко щѣха да пристигнатъ въ своитѣ особни облѣкла. Рояци турчета се провираха презъ навалищата, гонѣха се, играеха, лудуваха. И нѣколцина българи се бѣха усмѣлили да дойдатъ. Силно любопитство ги бѣше подбудило. Между тѣхъ стърчеше и